

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five on a Hike Together
Eerste originele uitgave: 1951 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature® are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf op trektocht
Opnieuw vertaald door: Senna Beaufort
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2022 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 27563 0
D/2022/0034/29
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton[®]

De Vijf

op trektocht

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. EEN BRIEF VAN JULIAN	11
2. OP PAD.....	19
3. DWARS OVER DE HEIDEVELDEN.....	27
4. GEORGE MAAKT ZICH ZORGEN	36
5. ANNE EN DICK	44
6. MIDDEN IN DE NACHT	53
7. IN DE OCHTEND.....	60
8. WEER ALLEMAAL SAMEN.....	68
9. DICK VERRAST DE ANDEREN.....	76
10. EEN BOZE POLITIEAGENT EN EEN LEKKERE LUNCH...	85
11. JULIANS IDEE.....	94
12. EEN BESCHUTTE KAMPEERPLEK IN TWEE BOMEN....	103
13. EEN NACHT IN DE KELDER	111
14. WAAR IS DE PITTIGE JANE?	119
15. MAGGIE EN DUISTERE DICK.....	127
16. OP HET VLOT	135
17. OOG OM OOG.....	143
18. EEN HEEL SPANNENDE TIJD.....	151
19. MAGGIE EN DICK ZIJN GEÏRRITEERD.....	159
20. IN HET MAANLICHT	167
21. EINDELIGK TE PAKKEN!.....	175
22. EEN SPANNENDE AFSLUTER.....	183

HOOFDSTUK 1

Een brief van Julian

‘Anne!’ riep George, terwijl ze achter haar nichtje aan rende, die naar haar klaslokaal op weg was. ‘Anne! Ik kom net bij de postvakjes vandaan en er is een brief van je broer Julian. Ik heb hem voor je meegenomen.’

Anne bleef staan.

‘O, bedankt,’ zei ze. ‘Wat zou Julian willen? Hij heeft me een paar dagen geleden nog geschreven – niks voor hem om zo snel weer een bericht te sturen. Het moet iets belangrijks zijn.’

‘Nou, maak hem open dan,’ zei George. ‘Schiet op, ik moet naar wiskunde.’

Anne scheurde de enveloppe open. Ze haalde de brief eruit en las hem snel door. Ze keek op naar George, haar ogen glinsterden.

‘George! Julian en Dick hebben een lang weekend vrij! Iemand heeft een of andere geweldige beurs gewonnen of zoiets en de jongens hebben een lang weekend vrij gekregen om dat te vieren! Ze willen dat we met hen meegaan op een trektocht, dat we allemaal samen op pad gaan.’

‘Wat een geweldig plan!’ riep George. ‘Ik wed dat dit

Julians idee was. Mag ik de brief even lezen, Anne?’

Maar voordat ze hem kon lezen, kwam er een docent aan.

‘Georgina! Jij hoort in de klas te zijn – en jij ook, Anne.’

George wierp een boze blik naar de docent. Ze haatte het om bij haar volledige naam genoemd te worden. Ze liep weg zonder een woord te zeggen. Anne stopte de brief in haar zak en rende vrolijk weg. Een lang weekend met haar broers, Julian en Dick – en met George en Timmy, de hond. Leuker werd het niet!

Tijdens de middagpauze praatten zij en George er uitgebreid over.

‘Wij hadden dit weekend sowieso al van vrijdagochtend tot dinsdag vrij,’ zei George. ‘De jongens nu dus ook. Wat een geluk! In de winter hebben zij dat meestal niet.’

‘Ze kunnen niet naar huis, omdat er schilders bij ons bezig zijn,’ zei Anne. ‘Daarom zou ik ook met jou meegaan. Maar ik weet zeker dat je moeder het niet erg vindt als wij met de jongens op pad gaan. En je vader is er nooit zo’n fan van als we midden in het trimester komen.’

‘Nee, klopt,’ zei George. ‘Hij is dan altijd geweldige ideeën aan het uitwerken en hij vindt het vervelend om gestoord te worden. Het komt iedereen goed uit als we op trektocht gaan.’

‘Julian schrijft dat hij ons vanavond zal bellen om alles te regelen,’ zei Anne. ‘Ik hoop dat het een mooi weekend wordt. Het is nog oktober, dus hebben we kans op een zonnetje.’

‘De bossen zijn nu prachtig,’ zei George. ‘En Timmy zal volledig uit zijn dak gaan! Laten we hem het nieuws gaan vertellen.’

Op de kostschool van de meisjes mochten de kinderen hun huisdieren mee naar school nemen. Er stonden kennels buiten op het terrein, waar verschillende honden in zaten, en Timmy verbleef daar gedurende het schooljaar. De twee meisjes gingen hem ophalen.

Hij herkende hun voetstappen en begon opgewonden te blaffen. Hij schraapte aan het hek van de kennel en wenste voor de duizendste keer dat hij een manier wist om het te openen.

Hij wierp zich op de twee meisjes, likkend, klauwend en blaffend.

‘Dwaze hond. Gekke hond!’ zei George, en ze aaide hem liefdevol over zijn rug. ‘Luister, Timmy, we gaan een lang weekend weg met Julian en Dick! Wat denk je daarvan? We gaan een trektocht maken, dus je zult het geweldig vinden. Door het bos en de heuvels op en wie weet waar nog meer!’

Timmy leek elk woord te begrijpen. Hij spitste zijn oren, hield zijn kop schuin en luisterde aandachtig terwijl George sprak.

‘Woef,’ zei hij toen ze klaar was, alsof hij het plan met heel zijn hart goedkeurde. Toen ging hij met de meisjes wandelen, zijn pluizige staart vrolijk kwispelend. Schooltijd was lang niet zo leuk als vakantietijd, maar Timmy was

bereid het leven in een kennel te verdragen, zolang hij maar in de buurt van zijn geliefde George kon zijn.

Zoals beloofd belde Julian die avond op. Hij had alles al gepland. Anne luisterde vol enthousiasme toe.

‘Het klinkt cool,’ zei ze. ‘Ja, we zien je op de afgesproken plek, en we zullen er rond die tijd zijn. Mochten we te vroeg zijn, wachten we daar gewoon op jullie. Ja, we nemen de dingen mee die je gevraagd hebt. O, het wordt zo leuk!’

‘Wat zei hij allemaal?’ vroeg George ongeduldig toen Anne eindelijk ophing. ‘Je had me Julian even kunnen geven. Ik wilde hem alles over Timmy vertellen.’

‘Hij heeft geen zin om aan de telefoon uren naar jouw eindeloze enthousiaste verhalen over Timmy te luisteren,’ zei Anne lachend. ‘Hij vroeg hoe het met Timmy ging en ik zei: “Prima” en dat was dat. Hij heeft alles geregeld. Kom, dan vertel ik het je.’

De meisjes gingen in een hoek van de gemeenschappelijke ruimte zitten. Timmy was er ook. Hij mocht op bepaalde tijden binnen zijn, tegelijk met de drie andere honden van meisjes hier op school.

De honden gedroegen zich goed: ze wisten dat als ze dat niet deden, ze meteen terug naar de kennels werden gebracht!

‘Julian zegt dat hij en Dick direct na het ontbijt kunnen vertrekken,’ zei Anne. ‘Dat kunnen wij ook, dus dat is mooi. Hij zegt dat we niet veel hoeven mee te nemen – alleen een

pyjama, een tandenborstel en een dunne regenjas. En alle koekjes en chocola die we kunnen kopen. Heb jij nog geld?’

‘Een beetje,’ zei George. ‘Niet veel. Maar genoeg om een paar chocoladerepen te kopen, denk ik. En jij hebt die koekjes nog die je moeder je vorige week stuurde. Die kunnen we ook meenemen.’

‘Ja. En de snoepjes die een van mijn tantes stuurde,’ zei Anne. ‘Maar Julian zei dat we niet te veel moesten meenemen omdat het een behoorlijke trektocht wordt, en we dus snel moe zullen worden als we een zware last moeten dragen. O, en hij zei dat we twee paar extra sokken moesten inpakken.’

‘Oké,’ zei George, en ze aaide Timmy, die vlak naast haar lag. ‘We gaan een lange wandeling maken, Timmy. Wat zul jij dat geweldig vinden!’

Timmy gromde tevreden. Hij vroeg zich af of er ook konijnen op de wandeling zouden zijn. Een wandeling was niet echt spannend als er niet overal konijnen waren. Timmy vond het jammer dat konijnen in holen mochten leven. Het was niet eerlijk dat ze altijd verdwenen, precies op het moment dat hij ze bijna te pakken had!

Anne en George brachten een bezoekje aan hun mentor om haar te vertellen dat ze toch niet naar Kirrin Cottage zouden gaan, maar in plaats daarvan zouden gaan hiken.

‘Mijn broer zei dat hij u geschreven heeft,’ zei Anne, ‘dus u hoort er morgen waarschijnlijk alles over, mevrouw Peters.’